

Arrest

nr. 302 130 van 22 februari 2024
in de zaak X / IX

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2023 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 4 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, N.H., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en was woonachtig in Ayoubkhel, Khost. Omwille van de werkzaamheden van uw vader en broer bij de NDS en een andere broer in het leger werd u een jaar voor uw vertrek door de Taliban bedreigd. Gedurende deze periode kwamen ze 5-7 keer bij uw thuis langs en zochten ze ook naar u in de plaatselijke moskee. Hierbij eisten ze dat u zich bij de Taliban zou aansluiten ofwel zouden ze u doden. Daarnaast dreigden ze er ook mee uw huis in brand te steken. Omwille van deze dreigementen ontvluchtte u in 2019 Afghanistan naar België waar u op 23/12/2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na uw vertrek uit Afghanistan heeft de Taliban de gastenkamer in uw huis in brand gestoken. Sindsdien kwamen ze niet meer terug, maar ze zouden wel nog af en toe naar u vragen bij familie. Om uw verzoek te ondersteunen legde u volgende documenten neer: werkbadges en een foto van uw broer Sh., de taskara, werkbadge, pensioen- en bankkaart van uw vader en de Belgische ID kaart van uw broer H.M..

Uw broers Sa. en H.M. kwamen reeds in 2015 in België aan en dienden hier een verzoek tot internationale bescherming in. Voor uw broer Sa. werd een weigeringsbeslissing genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. Uw broer H.M. werd na meerdere verzoeken de vluchtelingenstatus toegewezen in 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was. U gaf als geboortedatum immers 1/01/2004 aan, wat betekent dat u volgens uw verklaringen op dat moment 16 jaar oud zou zijn geweest (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 12 februari 2021 werd uw leeftijd echter vastgesteld op 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 24 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België, op 23 december 2020 (zie Registratiefiche P. 1) en niet langer minderjarig was. Voorts oordeelde het CGVS dat erin uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Allereerst dient te worden gesteld dat uw broers H. [...] en Sa. [...] dezelfde asielmotieven aanhalen, namelijk bedreigingen door de Taliban omwille van de werkzaamheden van uw vader en 2 broers bij de autoriteiten. Zij slaagden er echter niet in om hun relaas en de profielen van de verschillende familieleden aannemelijk te maken. Dergelijke vaststellingen plaatsen reeds ernstig voorbehoud op de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts werden er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken. Zo gaf u aan dat uw vader 2 jaar geleden op pensioen ging (CGVS 2022, p. 9) terwijl uw broer Sa. in 2017 aangaf dat jullie vader reeds 10 maanden voor zijn gehoor op pensioen was (CGVS, 11 juli 2017, p. 6). Ook aangaande de woonplaats van jullie vader komen jullie verklaringen niet overeen. Daar u stelde dat uw vader tot aan zijn pensioen twee jaar geleden steeds in Kabul, Kandahar of Logar verbleef (CGVS 2022, p. 9), gaf uw broer in 2017 aan dat hij en u samen in het geboortedorp woonden. Sterker zelfs, u gaf aan dat u sinds u klein was uw vader niet meer heeft gezien (CGVS 2022, p. 9) terwijl uit de verklaringen van uw broer blijkt dat jullie in 2017 samenwoonden (CGVS 2017, p.7). Daar de werkzaamheden van uw vader een centrale rol spelen in uw relaas kan minstens verwacht worden dat de verklaringen over wanneer hij werkte en waar hij verbleef overeenstemmen met de verklaringen van uw broer hieromtrent. Betreffende de start van uw broer bij de inlichtingendiensten bent u eveneens tegenstrijdig. Zo geeft u aan dat uw broers nog niet waren vertrokken toen uw broer bij de NDS startte (CGVS 2022, p.12). Ze vertrokken echter reeds in 2015 hetgeen dan ook geenszins in overeenstemming is te brengen met uw bewering dat hij pas 3-4 jaar geleden bij de NDS begon te werken (CGVS 2022, p.11). Evenmin kunnen de verklaringen

van uw broer hiermee in overeenstemming worden gebracht, die tijdens zijn onderhoud beweerde dat jullie broer toen al 10 maanden op training was (CGVS 2017, p.7). Daarenboven bent u niet congruent over het vluchttijdstip van uw andere broers naar België: zij zouden pas 5 jaar nadat uw broer begon bij NDS zijn gevlucht, maar tegelijk verklaarde u dat hij pas 3-4 jaar geleden begon, wat niet verenigbaar is met elkaar. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast kan uw gedrag in het jaar van uw vertrek moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de ernst van de door u verklaarde vrees. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds een jaar voor uw vertrek via de moskee doodsb bedreigingen kreeg, bovenop verschillende huisbezoeken door de Taliban waarbij ze eveneens dreigden om u te vermoorden en uw huis te bombarderen (CGVS 2022, p. 19 - 21). Gedurende al die tijd bleef u echter thuis wonen (CGVS 2022, p. 4) en slaagde u er opmerkelijk genoeg in steeds de Taliban te ontwijken (CGVS 2022, p. 19) - die nochtans actief naar u op zoek waren (CGVS 2022, p. 23) - hetgeen de wenkbrauwen al doet fronsen. Dat u in die periode niet gepoogd heeft, al is het tijdelijk en bij andere familieleden, onder te duiken kan moeilijk worden aangenomen (CGVS 2022, p. 22). Bovendien bent u ernstig tegenstrijdig aangaande uw woonplaats gedurende dat jaar. Zo verklaarde u op de DVZ dat u gedurende een jaar ondergedoken leefde. Tijdens het CGVS onderhoud geeft u echter aan dat u tot op de dag van het vertrek thuis bleef wonen hetgeen dan ook totaal niet in overstemming kan worden gebracht met uw verklaringen op de DVZ (Vragenlijst 3.5) hieromtrent. Hiermee samenhangend geeft u op de DVZ aan dat het uw vader was die u aanraadde te vluchten terwijl u op het CGVS gehoor stelde dat u sinds jongs af aan geen contact meer heeft met uw vader en dat het uw oom en schoonzus waren die aanstuurden op een vertrek uit Afghanistan (CGVS 2022, p. 24). Bovendien bent u zeer vaag over de bedreigingen, u kan niet concretiseren wie deze mensen waren, met hoeveel ze naar u kwamen zoeken, wat ze exact zeiden of vroegen. U was er niet bij zegt u, maar u heeft tevens niet geprobeerd dit te achterhalen door in gesprek te gaan met uw neef of schoonzus, hetgeen erg onwaarschijnlijk lijkt als uw eigen leven op het spel staat (CGVS 2022, p. 19).

Ten tweede bent u zeer vaag over de werkzaamheden van uw vader. Behalve dat hij als kolonel binnen de inlichtingendiensten vliegtuigen controleerde op de luchthaven van Kabul kon u hieromtrent weinig meer zeggen. Zo kon u niet zeggen welke emblemen op zijn uniform stonden, hoe hij aan de job geraakte, onder welk ministerie hij werkte, van wie hij bevelen kreeg (CGVS 2022, p. 8 - 10). Hetzelfde geldt voor de werkzaamheden van uw broer; naast enkele zeer korte antwoorden over zijn job inhoud, uniform of hoe hij deze job bemachtigd heeft, kan u geen extra informatie geven over zijn specifieke taken, werkplaats of andere beroepsrelevante vragen. Dit valt op aangezien deze beroepsactiviteiten de voornaamste oorzaken zijn van uw problemen. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat u nooit een gesprek had met uw broer ondanks dat hij vijf dagen per maand naar huis kwam, zoals u verklaarde, of later per telefoon wanneer hij regelmatig naar zijn vrouw belde waarmee u samenwoonde (CGVS 2022, p. 13 - 15).

Tot slot gaf u tijdens uw onderhoud op het CGVS aan dat uw nonkel als lid van de Taliban u probeerde te rekruteren. Het verbaast niet alleen dat u hier niets van vermeldde op de DVZ, ook nergens uit de verklaringen van uw broer Sa. blijkt dat bepaalde familieleden banden hadden of lid waren van de Taliban. Daar bijkomstig vertoonde uw nonkel pas opmerkelijk laat interesse in u: namelijk in het jaar voor uw vertrek terwijl u toen al ruimschoots boven de 20 geweest moet zijn. Bovendien kan u niet verklaren waarom hij enkel u poogde te rekruteren en wat de reactie van uw familie was op deze bedreigingen van uw oom (CGVS 2022, p. 24 & 25). Bijgevolg kunt u dan ook evenmin aannemelijk maken dat uw oom u onder bedreigingen trachtte te rekruteren voor de Taliban.

Het loutere feit dat uw broer vorig jaar uiteindelijk erkend werd als vluchteling heeft geen invloed op uw aanvraag. Elk dossier moet op z'n eigen merites worden beoordeeld.

De door u ingediende documenten (allemaal kopieën), zijnde een foto en twee werkbadges van uw broer Sh. (1 geldig tot oktober 2021 en 1 tot januari 2021), in combinatie met een taskara, werkbadge, pensioenen bankkaart van uw vader hebben slechts een beperkte bewijswaarde aangaande hun werkzaamheden, maar kunnen de algemene geloofwaardigheid van uw relaas niet versterken. Hetzelfde geldt voor de Belgische ID kaart van uw broer H.M.

Op basis van het bovenstaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en u komt eveneens niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming na een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 a of b van de kwalificatierichtlijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian

developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat

gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 4 januari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het middel

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de richtlijnen van de UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

Uit het voorgaande volgt dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur slechts dienstig kunnen worden aangevoerd indien deze een substantiële onregelmatigheid betreffen die niet door de Raad kan worden hersteld, dan wel omdat ze ertoe hebben geleid dat essentiële elementen ontbreken die nopen tot het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen. Te dezen is dat niet het geval, zodat op deze middelonderdelen niet moet worden ingegaan.

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde dat hij werd bedreigd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en broer bij de NDS en een andere broer bij het leger en dat zij wilden dat hij zich bij hen zou aansluiten, onder bedreiging van een aanslag op zijn leven of brandstichting.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn en dat de door hem neergelegde documenten geen bewijs vormen van de door hem ingeroepen vervolging door de taliban.

Zij heeft vooreerst vastgesteld dat verzoeker zich beroept op hetzelfde asielrelaas als dat van zijn broers die er niet in slaagden om hun relaas en de profielen van de verschillende leden aannemelijk te maken, en er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn

broers aangaande de kern van het asielrelaas, met name over de pensionering en de verblijfplaats van hun vader en de start van hun broer bij de NDS.

Verzoeker betwist de vastgestelde tegenstrijdigheden niet, maar stelt dat het moeilijk te begrijpen is hoe zijn verklaringen moeten worden afgewogen tegenover die van zijn broers die in de hen aanbelangende beslissingen reeds ongeloofwaardig werden bevonden en terwijl de verwerende partij zelf stelt dat het dossier moet worden beoordeeld op zijn eigen merites.

De Raad is van oordeel dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door verschillende verzoekers om internationale bescherming die zich beroepen op eenzelfde relaas een nuttige methode is om de waarachtigheid van dit relaas na te gaan. Van hen mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen kunnen afleggen over de elementen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De vastgestelde tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden opgesomd en die steun vinden in het administratief dossier tegenstrijdigheden hebben betrekking op de periode hun vader op pensioen ging en waar hij woonde en over wanneer hun broer bij de inlichtingendiensten was gestart, zodat zij de kern van het asielrelaas raken en wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Hoewel uit de vragenlijst bij de DVZ niet kan worden afgeleid dat verzoeker had verklaard dat hij ondergedoken leefde en dat dit strijdt met zijn verklaringen bij de commissaris-generaal (verzoeker verklaard dat hij er "verborgen" leefde, zonder meer – cf. vragenlijst DVZ vraag 3.5) kan wél, samen met de verwerende partij, worden vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat, hoewel de taliban actief naar verzoeker op zoek zou zijn geweest in zijn dorp, hij thuis bleef wonen en er steeds in zou zijn geslaagd de taliban te ontwijken. Verzoeker stelt dan wel dat het feit dat hij niet werd gevonden wellicht de reden is waarom hij nog leeft en zich niet bij de taliban heeft aangesloten, maar dit is naast de kwestie. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk een ernstige vrees voor vervolging door de taliban zou hebben gehad, dan mag, in het licht van zijn verklaring dat hij verschillende keren via de moskee bedreigd werd en dat de taliban ook verschillende keren 's avonds of 's nachts bij zijn huis kwamen, van hem worden verwacht dat hij alles in het werk zou hebben gesteld om zichzelf in veiligheid te brengen. Dat hij zich, in het licht van de door hem geschetste vastberadenheid van de taliban om hem te vinden, gewoon thuis verborgen hield of bij avondlijke of nachtelijke bezoeken via het dak naar de burens ging en hij om die reden niet werd gevonden, is niet geloofwaardig, temeer nu verzoeker verklaart dat het ging over raids op zijn huis (NPO 17 februari 2023, p 5).

Verder blijkt inderdaad dat verzoeker zeer vaag bleef over de bedreigingen en wie ze had geuit, met hoeveel de taliban naar zijn huis kwamen en wat zij bij die gelegenheden exact zouden hebben gezegd of gevraagd. Dat hij zich daar niet over zou hebben bevraagd bij zijn neef of zijn schoonzus is inderdaad erg onwaarschijnlijk. Verzoeker stelt dan wel in zijn verzoekschrift dat hij zich daar wel degelijk over heeft bevraagd, maar dat één en ander opzettelijk vaag werd gehouden om hem te beschermen. Dit argument snijdt echter geen hout, temeer nu verzoeker naar eigen zeggen thuis is blijven wonen en niet valt in te zien hoe hij kon worden beschermd door hem niet gedetailleerd in te lichten over wat er exact was gebeurd. Eén en ander zou hem immers hebben toegelaten het risico van zijn verblijf thuis beter in te schatten.

Verder blijkt dat verzoeker inderdaad tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vraag wie hem uiteindelijk zou hebben aangespoord het land te verlaten en zelfs over de vraag of hij sowieso nog contact had met zijn vader. Verzoeker betoogt dan wel dat zijn verklaringen verkeerdelijk werden weergegeven bij de DVZ, maar deze loutere bewering kan op deze punten geen soelaas brengen. Verzoeker legde zijn verklaringen bij de DVZ af met de bijstand van een tolk, het verslag werd hem voorgelezen in het Pashtou en door het te ondertekenen verklaarde hij uitdrukkelijk dat alle verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn inderdaad van aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder te ondermijnen.

De Raad stelt derhalve vast dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer over wanneer hun vader op pensioen ging en waar hij woonde, over de start van hun broer bij de inlichtingendiensten, de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over zijn verblijf tijdens de periode gedurende dewelke de taliban actief naar hem op zoek waren en de manier waarop hij uit de handen van de talibs zou kunnen gebleven zijn, het feit dat hij niet meer dan vage verklaringen kon afleggen over zijn belagers en de omstandigheden van de verschillende bezoeken die zij aan verzoekers huis brachten, en

de tegenstrijdige verklaringen over de vraag wie hem zou hebben aangeraden om het land van herkomst te verlaten, steun vinden in het administratief dossier en de kern van zijn asielaanvraag raken voor zover het betrekking heeft op de werkzaamheden van verzoekers vader en broers die de beweerd vrees voor vervolging door de taliban zouden hebben geïnitieerd. Ze halen de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit.

Verder, wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn oom die lid is van de taliban en hem zou hebben proberen te rekruteren, moet de verwerende partij worden gevolgd waar zij heeft vastgesteld dat verzoeker hiervan geen gewag heeft gemaakt tijdens zijn gehoor bij de DVZ en zijn broer S. tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn broer over wanneer hun vader op pensioen ging en waar hij woonde, over de start van hun broer bij de inlichtingendiensten, en dat verzoeker niet kon verklaren waarom die oom enkel in hem en pas zo laat, toen verzoeker al twintig was, zou geïnteresseerd zijn. Verzoeker stelt daar tegenover dat de kaarten van de taliban in 2018 anders lagen dan toen zijn broers vertrokken en dat het niet ondenkbaar is dat de oom dacht dat het misschien beter was de kant te kiezen van de taliban dan deze van de overheid, hetgeen in de toekomst nog juist bleek.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker daarmee niet ingaat op het feit dat noch hij, noch zijn broer S ooit eerder gewag had gemaakt van het feit dat er een oom was die lid was van de taliban. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker, die bij de DVZ werd gevraagd om de kern van zijn asielaanvraag te brengen, daarvan geen melding zou maken, zeker gelet op de nabijheid van zijn oom, die weliswaar naar zijn verklaringen in Pakistan was maar toch in hetzelfde dorp verbleef en hem via zijn schoonzus meerdere keren zou hebben gevraagd om zich aan te sluiten, onder de bedreiging dat hij hem anders zou vermoorden (gehoorverslag CGVS 9 maart 2022, p 24-25). Verder blijkt ook dat verzoeker pas in fine van zijn laatste gehoor bij de commissaris-generaal eerder zijdelings gewag maakte van de aanwezigheid van zijn oom. Deze handelwijze is van aard om de ernst van de gevreesde vervolging door zijn oom dermate te relativiseren dat ze als niet geloofwaardig moet worden afgedaan. Overigens, waar in de bestreden beslissing er nog terecht op werd gewezen dat het opmerkelijk is dat verzoekers oom pas laat interesse zou hebben betoond in verzoeker, met name toen die al 20 jaar oud was, alludeert verzoeker erop dat de betrokkene eieren voor zijn geld zou hebben gekozen gelet op de opkomst van de taliban. Echter, hij heeft zelf verklaard dat zijn oom reeds lange tijd, met name vijf à tien jaar, lid zou zijn geweest van de taliban (gehoorverslag CGVS 9 maart 2022 p 25), wat verzoekers argumentatie op dit vlak onderuit haalt.

De Raad kan alleen maar concluderen dat verzoekers verklaringen niet van aard zijn om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker beweert wel, maar toont niet aan dat zijn antwoorden uit de context zijn gerukt en verklaringen werden genegeerd of onjuist worden weergegeven. Dit blijkt evenmin uit het volledige rechtsplegingsdossier.

De documenten die verzoeker neerlegde, kunnen daaraan geen afbreuk doen: het betreft immers allemaal kopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Hoe dan ook volstaan de stukken die betrekking hebben op de activiteiten van verzoekers vader en broer volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Immers moet erop worden gewezen dat na lezing van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (in het bijzonder EUAA "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan" van augustus 2022 en EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023, p. 54-59: "*Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to.*") moet worden besloten dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, maar dat heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de hiervoor besproken beoordeling slaagt verzoeker er niet in zulk risico in concreto aannemelijk te maken. Om dezelfde reden is het motief aangaande het gebrek aan gedetailleerde informatie die verzoeker kan verstrekken over de effectieve werkzaamheden van zijn vader en broers overtuigend.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan nog te vrezen voor vervolging omwille van zijn "verwestersing".

Uit de objectieve landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker betoogt dat hij afkomstig is uit een ruraal gebied en dat het onwaarschijnlijk is dat hij kan terugkeren zonder herkend te worden of zonder dat er vrij snel aan lokale leiders zal bekend worden dat hij terug is. Tegelijkertijd is het maar een kwestie van tijd vooraleer men te weten zal komen dat één van zijn broers erkend werd als vluchteling en dat minstens de perceptie zal ontstaan dat hij wellicht voor de vorige machtshebbers werkte of dat hij een westerse houding heeft aangenomen die ook aan verzoeker kan worden toegedicht, ongeacht of dit effectief het geval is. Het is algemeen geweten dat Khost één van de meest conservatieve regio's is uit heel Afghanistan en dat verzoekers gewoontes zullen opvallen. Verzoeker concludeert dat, rekening houdend met de erkenning van zijn broer, het feit dat hij hier reeds langer dan drie jaar verblijft en reeds bewust of onbewust westerse gewoontes heeft aangenomen -hij heeft Belgische vrienden, komt regelmatig op bezoek op een ouder Belgisch koppel- en zijn toch nog relatief jonge leeftijd maken dat hij een verhoogd risico heeft op vervolging.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban. Derhalve blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Verder beweert hij wel, maar maakt hij niet aannemelijk dat de erkenning van één van zijn broers als vluchteling om redenen buiten zijn wil bekend zou geraken bij de taliban of de lokale gemeenschap en dat dit ertoe zou leiden dat verzoeker zelf zal worden gepercipieerd als hebbende gewerkt voor de vorige machtshebbers of verwesterd zou zijn.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker minstens 24 jaar oud was op het moment van zijn aankomst in België eind 2020 en hij in 2019, op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dus reeds enkele jaren meerderjarig was. Tot aan zijn vertrek heeft hij in Afghanistan gewoond, steeds in hetzelfde dorp waar de taliban al aanwezig was (gehoorverslag CGVS 9 maart 2022, p 3-4, p17) en waar zijn schoonzussen met wie hij nog contact heeft (gehoorverslag CGVS 17 februari 2023, p 4) wonen met hun broers. Aangezien hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat hij, na een verblijf van iets meer dan drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Met een loutere verwijzing naar het feit dat hij Belgische vrienden heeft en op bezoek gaat bij een ouder Belgisch koppel, toont hij verder niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk

die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker toont dus niet concreet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan hem, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen niet worden verleend. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient opgemerkt dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verwestering aantoont, zodat niet kan worden besloten dat hij op deze grond het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Khost. De Raad stelt vast dat ook uit de actuele informatie die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd aangebracht -en in lijn met de in de bestreden beslissing gehanteerde *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023- blijkt dat voor deze provincie

geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld. Verzoeker brengt geen enkel element bij dat daar anders over zou doen denken.

Een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de hiervoor door de Raad pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, en treedt deze bij. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS